

“HET WAS DRIE WEKEN VOOR ONZE BRUILOFT EN IK ZAT OP DE GROND IN DE WOONKAMER DE TAFELSCHIKKING

te maken. Mijn jurk hing al klaar in de logeerkamer en ik verheugde me enorm op de dag dat ik mezelf Maikels vrouw zou mogen noemen. Hij was mijn ideale man, we waren vier jaar samen en ik was nog steeds verliefd. Voor hem had ik slechts één andere relatie gehad, met een beer van een vent die motor reed en dronken werd tijdens concerten van Normaal. We vreeën als gekken, maar praten deden we amper. Maikel was totaal anders. Met hem kon ik uren in de tuin aan een glas wijn zitten, soms werd het zo laat dat ik de volgende dag brak op mijn werk verscheen. Hij zorgde voor me, luisterde naar me en droomde net als ik van een gezin. Als hij

mijn wang streelde en me vertelde hoe fantastisch ik was, voelde ik me volmaakt gelukkig. Dat Maikel niet zo op sex gericht was als mijn ex, vond ik niet vreemd – iedereen is anders, dacht ik. We vreeën vaak genoeg, maar konden ook door te knuffelen heel intiem zijn. Ik vond dat mooi. Terwijl ik peinzend met naamkaartjes zat te schuiven, kwam Maikel voor me staan. ‘We moeten praten’, zei hij zacht. Hij was nerveus en ik wist meteen dat er iets verschrikkelijk mis was. ‘Ik wil het niet’, zei hij met een gebroken stem. Ik snapte er niets van, Maikel wilde juist dolgraag trouwen. Hoezo wilde hij ineens niet meer? Had hij een ander? ‘Ik zou zo graag gewoon zijn. Trouwen met een vrouw als jij, een rijtjeshuis, een labrador en achter een kinderwagen lopen – dat is alles wat ik wil’, vervolgde hij. Beduusd keek ik hem aan, wat was dan het probleem? ‘Ik wil geen homo zijn, maar ik ben het wel. Ik val op mannen’, bracht hij uiteindelijk uit. Daarna begon hij te huilen met diepe, gierende halen. Ik voelde hoe de kou van de tegelvloer in mijn lichaam trok en stond perplex. Gebeurde dit echt? Verdwaasd staaarde ik naar de berenplajds op

TEKST **EVELINE KARMAN**

de ge travestiet het dorp wordt al vijftien jaar beschimpt'

ank en de dure geurkaarsen waar ik zo blij mee was geweest. sprookje was over. Een diepe pijn overspoelde me, maar toen wanhoop in Maikels ogen zag, voelde ik vooral medelijden. Ik hem nog nooit zo intens verdrietig gezien. Hij wilde dit evenmin

vond vertelde mijn verloofde dat hij op zijn elfde voor het eerst fd werd op een man. Hij schrok zo van zijn gevoelens dat hij ect had weggestopt. En dat was hij blijven doen; tot op de dag andaag had hij erover gezwegen. Verliefd op mij was hij niet, de Maikel nu, maar hij voelde wel degelijk liefde. Ik zag dat t meende. Deze man hield van mij, daar was geen woord van en. Na zijn biecht legde Maikel onze toekomst in mijn handen. kunnen nog steeds het leven leiden dat we allebei zo graag', zei hij. 'Ik zou nog steeds dolgraag met je trouwen en een stichten, als jij dat ook wilt. Maar die beslissing is aan jou.' Het wat hij van me vroeg, was of ik wilde liegen over de reden en eventuele break-up zodat onze omgeving niet achter zijn lheid zou komen. 'Zeg dan maar dat ik ben vreemdgegaan.' k wilde helemaal niet bij hem weg. Ik was zo gelukkig met wat dden - onze diepe band, ons waanzinnige huis, onze vrienden, stjes, onze kinderwens - dat wilde ik allemaal niet kwijt. Er al wel wat, dacht ik bovendien. De sex verandert misschien, onze band hoeft niet anders te worden. Als we blijven praten, n we wel een weg. Ik hoefde er niet langer over na te denken; ezelfde avond besloot ik dat ik met Maikel verder wilde.

egon ik in de weken voor ons huwelijk te twifelen aan t. Waarom had ik nooit iets gemerkt? Maikel is een dominante,

competitieve man; geen prototype homo. Had ik iets kunnen opmaken uit het feit dat hij elke twee weken naar de kapper ging en zijn lichaam zo goed verzorgde? Was ik dan zo naïef dat de gedachte dat hij misschien wel op mannen viel nooit bij me was opgekomen? Om mijn eigen onzekerheid te temperen, overspoelde ik hem met vragen. Vond hij me eigenlijk wel aantrekkelijk? Wat dacht hij als hij mijn borsten zag? Voelde hij afkeer als hij met me vree? Wilde hij me daarom nooit beffen? Was zijn homoseksualiteit de reden dat hij voorstelde anale sex nog één kans te geven, hoewel hij wist dat ik dat eigenlijk niet wilde? Maikel vertelde me eerlijk dat mijn vagina hem niet opwond. Hij verdroeg het om mij te penetreren, omdat ons seksleven de band tussen ons versterkte. Er was dus wel degelijk liefde als we vreeën, maar geil werd Maikel er niet van. Hij deed het voor mij en onze relatie. Het deed pijn om dat te horen, maar ik waardeerde zijn eerlijkheid.

Onze huwelijksdag was uiteindelijk prachtig. We speelden eensgezind het stel dat we zo graag wilden zijn en voelden ons ondanks dat toneelspel echt gelukkig samen. En vervolgens kregen we ook nog twee prachtige zoons. De liefde die we voelden toen ze werden geboren, maakte ons nog hechter. Op die momenten beleefden we exact hetzelfde, dat was zo puur en intens.

Het maakt me nog elke keer blij als ik Maikel langs de lijn zie staan op het voetbalveld. Hij is dol op zijn zoons en een fantastische vader voor ze. Maar het doet me zeer als ik hoor hoe vaak de spelers elkaar uitschelden voor homo terwijl hij daar staat te kijken. Ze moesten eens weten. Tegenover onze kinderen benadrukken we dat homoseksualiteit normaal is. 'Het is misschien niet de standaard, maar het is zeker niet raar. Zo word je gewoon geboren. Je kunt niet zelf beslissen op wie je verliefd wordt', zeggen we tegen ze. Ik meen dat oprecht, maar toch begrijp ik heel goed dat Maikel niet uit de kast wil komen. We wonen in een klein dorp, waar iedereen elkaar kent. De mensen zijn aardig, maar niet heel tolerant; de enige travestiet in het dorp wordt al vijftien jaar beschimpt. Onze ouders wonen in de buurt, het nieuws zou hun en ons leven compleet op zijn kop zetten. Daar kiezen we niet voor. We willen onszelf niet hoeven verantwoorden, of moeten verhuizen omdat we niet meer

geaccepteerd worden. We houden liever de schijn op.

We vrijen ongeveer twee keer per maand en lichamelijk geniet ik daar ook best van. Maar onze behoeften in bed zijn duidelijk verschillend, daar kunnen we niet omheen. Soms als we vrijen besef ik ineens dat hij wel van me houdt, maar niet op mijn lijf valt. Maar ik wil hem niet afwijzen, hij doet al zo zijn best voor mij. We halen beiden meer bevrediging uit de date die we elke maand hebben met een herenkoppel. Een van hen is biseksueel, door hem laat ik me op zo'n avond uitgebreid beminnen. Dan kan ik er weer een paar weken tegen. Soms voel ik jaloezie als ik zie hoe gulzig Maikel is tijdens zijn vrijpartijen met die andere man. Maar als we na zo'n seksavondje in het donker hand in hand naar huis rijden, denk ik: ik gun het je, want ik heb net zo genoten als jij. We hebben afgesproken dat we verder trouw zijn aan elkaar. We willen geen roddels in het dorp en ik verwacht van hem dat hij mij respecteert op dit punt. Ik weet niet zeker of hij zich aan onze afspraak houdt, maar ik denk van wel. In veertien jaar huwelijk ben ik nooit iets tegengekomen dat erop duidt dat hij rondfladdert. Met soloseks heb ik geen probleem, daar doe ik zelf ook aan. Dan hoef ik lekker niet met Maikels behoeftes bezig te zijn.

Ondanks dat we een manier hebben gevonden om te leven met Maikels homoseksualiteit, blijf ik constant bang dat ons geheim uitkomt. Hoe redden onze kinderen zich dan op school? Hoe kijken ze dan naar hun vader? En hoe denken ze over mij, degene die het altijd heeft geweten? Dat stiekeme gedoe brengt heel veel spanning met zich mee; ik sta continu op scherp. Soms ben ik er helemaal klaar mee. Dan sta ik 's morgens voor de spiegel en denk ik: waar ben ik mee bezig? Waarom neem ik hier genoeg mee? Af en toe geef ik Maikel de schuld. Als onze benen elkaar raken op de bank, kan ik ineens denken: hou je been bij je, net als dat hele probleem van je. Wees gewoon eerlijk, schreeuw het eruit en ruim je eigen rotzooi op. Waarom heb je mij hierin betrokken? Laatst moest ik huilen toen we met zijn allen *All you need is love* keken. 'Waarom huil je, mama?', vroeg mijn jongste. Ik hilde om het volmaakt gelukkige gezin dat ik op tv zag, maar weer kon ik niet eerlijk tegen hem zijn. Ik haat dat gedraai soms. Toch komen er ook altijd weer dagen dat ik dankbaar ben voor wat

er wél is. Als ik zie hoe ongelukkig sommige vriendinnen zijn omdat ze vermoeden dat hun man het met de secretaresse doet, en hoe totaal uitgeblust hun seksleven is, dan denk ik: doe mij dit maar. Ik heb een heerlijk gezin, een rijk leven en een man die er altijd voor me is. Maikel kust mijn tranen weg als ik huil, masseert mijn voeten na een rottag en stopt nog steeds lieve kaartjes in mijn koffer als ik een weekendje wegga. Het plaatje is niet ideaal, maar op zulke momenten komt het verdomd dicht in de buurt.

Als we ooit uit elkaar gaan, dan komt dat zeker niet door mij. Het idee hem te verlaten voelt belachelijk. Ik hou van hem als vriend, als maatje, als vader van mijn kinderen. Ik ben trots op wat we hebben opgebouwd. Natuurlijk ben ik bang dat hij mij verlaat als de kinderen volwassen zijn, maar ik weet ook hoe groot zijn angst is om uit de kast te komen. Je hoort weleens verhalen van mannen die na dertig jaar huwelijk hun vrouw verlaten omdat ze homoseksueel zijn. Dan denk ik meteen aan die vrouw, ik snap zo goed hoe ellendig zij zich moet voelen. De man die ze het meest vertrouwde, blijkt al jaren een dubbelleven te leiden; dat is zo'n groot emotioneel bedrog. Als ik het zo bekijk, dan ben ik blij dat ik het wél weet! ●

'het
plaatje is niet
ideaal, maar komt
soms verdomd
dicht in de buurt'